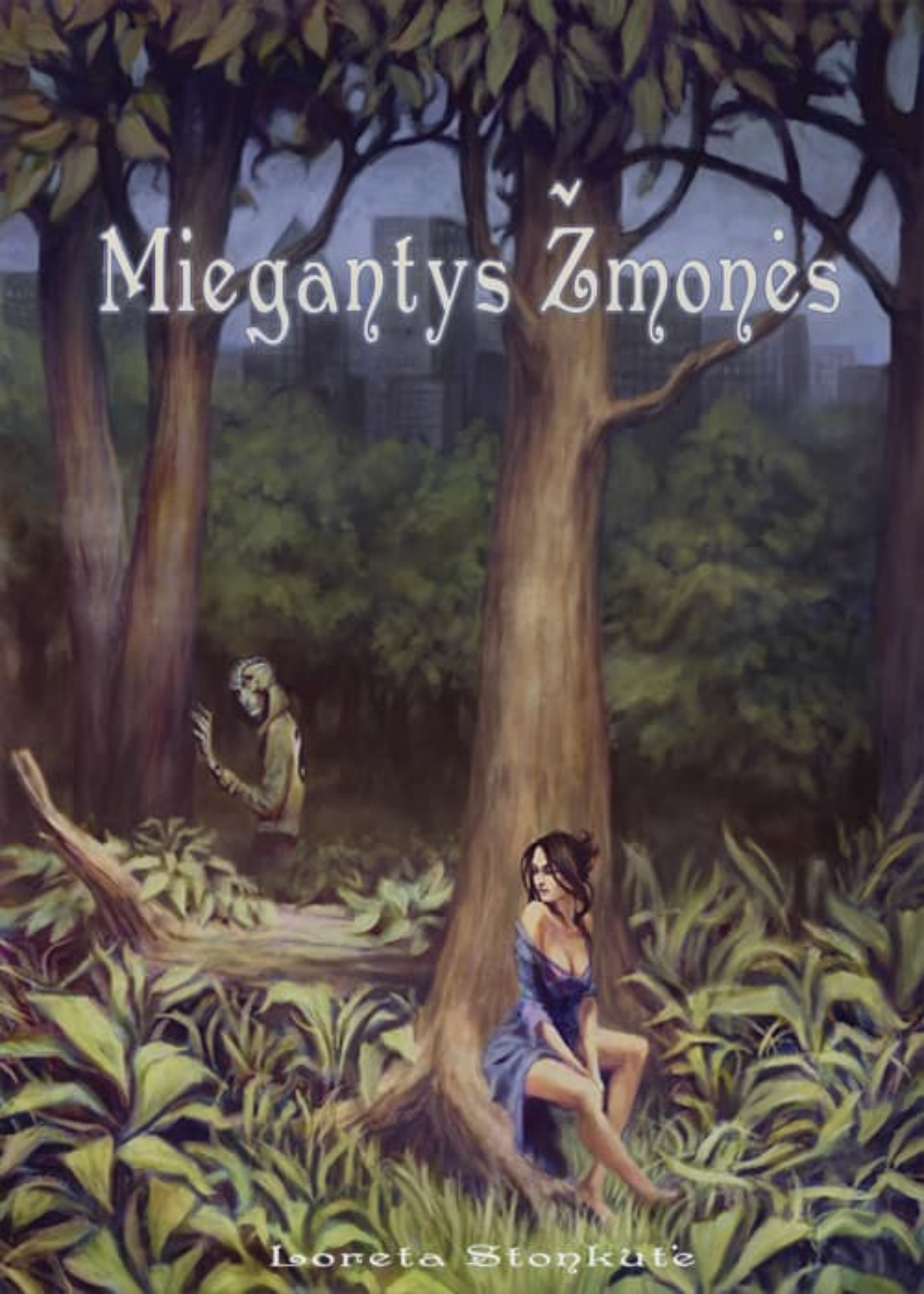

Miegantys Žmonės

Loreta Stonkutė

Miegantys Žmonės

Miegantys Žmonės

MijaIba

Kaunas 2015

Teisė dauginti ir platinti šią knygą ar atskiras jos dalis priklauso tik ją išleidusiai leidyklai. Neturintiesiems raštiško leidyklos sutikimo leidžiama tik skelbti trumpas knygos ištraukas apžvalgose ir kritiniuose straipsniuose.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Skiriu serbų išradėjui Nikolai Teslai (1856-1943)

TURINYS

JANG TAMPA IN	9
IN TAMPA JANG	67
DAO	121
PABAIGA	193

JANG TAMPA IN

*Palaimos šviesa užlieja visatą, kai prie dangaus
skliauto meiliai prisiglaudžia kosmoso tamsa...*

– Panele Sofija, – kreipėsi priėjęs nepažįstamas vyras, – ar galime šnektelėti?

Sofija žvilgtelėjo į laikrodį: jau pusė dešimtos vakaro. Šį kartą jos užsiėmimas užsitęsė, nes dalyvavo keli naujokai, kuriems reikėjo daugiau dėmesio. Šis vyriškis – vienas iš jų. Mokytoja nusiteikė išgirsti klausimų apie sveikatos bėdas, apie tai, kiek joga gali padėti konkrečiai šiam žmogui. Paprastai šie dalykai rūpi visiems naujokams. Klausinėja, kol paragauja dvasingumo. Kai išbando meditacijas, psichotreningo žaidimus, apie sveikatą paprastai liaujasi kalbėti, nes paprasčiausiai apie ją pamiršta. Atsiranda daug įdomesnių dalykų. Susitikti su savo dvasia ir neregimuoju pasauliu pirmą kartą yra pasakiška, žavu ir... Šią akimirką Sofijos mintis nutraukė visiškai kitoks nepažįstamojo klausimas:

– Mane atsiuntė ponas Markus. Jis norėtų pasamdyti jus asmeninėms jogos treniruotėms.

Sofija kilstelėjo antakius laukdama paaiškinimo, koks Markus? Latvijoje tokiu vardu vadinami tūkstančiai vyrų. Bet žmogus moters veido išraišką suprato visiškai kitaip:

– Suprantu, kad jums netikėta, bet ponas Markus liepė surasti geriausią. Jis vertina tik kokybę. Patikėkite, aplankiau visus jogos klubus Rygoje ir jūs man atrodote labiausiai išmananti savo darbą...

– Supraskite, mes nesame klubas... – mėgino prieštarauti mokytoja, bet nepažįstamasis ją vėl nutraukė.

– Panele Sofija, galite atsikalbinėti ir nesutikti, bet ponas Markus labai atkaklus. Jis vis siųs ir siųs jums žmones, kol galų gale sutiksite. Jis yra pasirengęs sumokėti, kiek tik reikės...

Dabar Sofija jau ėmė nervintis, jos viduje kilo stiprus pasipriešinimas. To dar nėra buvę, kad kas ateitų į užsiėmimą ir taip įžūliai reikalaustų asmeninių treniruočių. Atrodo, kad pasaulyje už pinigus galima nupirkti viską...

– Paklauskite, gerbiamasis, – jos trenerė pirštais palietė pašnekovo krūtinę, – aš tikrai neturiu laiko asmeninėms treniruotėms. Ir pinigai čia niekuo dėti. Tegul tas ponas Markus, kad ir kas jis būtų, ateina į grupinius užsiėmimus. Grupėje stipresnė energija, todėl galima dirbti daug stipriau nei vienumoje. Jei nenori į grupę, belieka du variantai: arba tegul susiranda kitą mokytoją (galiu netgi rekomenduoti ką nors), arba tegul siunčia pas mane savo žmones kiek tik nori, bet visi jie turės susimokėti už tai, kad lanko mano užsiėmimus. Ir kalbėti daugiau šia tema neverta, nes aš tikrai tam NETURIU LAIKO!

Žmogelis nuleido galvą ir po akimirkos vėl pažvelgė Sofijai į akis, bet jau maldaujamai, o ne įsakmiai kaip anksčiau.

– Labai prašau... Ponas Markus nemėgsta neįvykdytų užduočių. Tada dėl manęs nueikite pas jį nors kartą. Pati pasakykite jam į akis. Aš žinau, kas manęs laukia... Arba mane išmes iš darbo, arba siųs pas jus vėl ir vėl. O man tikrai nesmagu varstyti duris ten, kur nesu laukiamas... Prašau...

Sofija vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Jau būtų buvusi namie ir gėrusi vakarinę arbatą. Vidinis nepasitenkinimas jau smaugė. Betgi kokie žmonės! Net nesistengia suprasti... Kad jie žinotų, jog jos laikas suskaičiuotas minučių tikslumu... Kasdien galybė veiklos, begalė išpareigojimų, vakare užsiėmimai... Vis dėlto šio maldaujančio žmogaus nesinorėjo skaudinti. Akivaizdu, jis tarnauja despotiškam vadovui, kuris žaidžia žmonių likimais vien todėl, kad gali nusipirkti jų gyvenimus. Stiprus pyktis pažadino Sofijos širdyje norą pamokyti pasipūtėlį Marką.

– Gerai, sakykite adresą...

– Ne ne, aš pats jus ten nuvešiu, jei norite netgi dabar pat... – numykė žmogelis.

– Juokaujate? – jau pašaipiai sucypė Sofija. – Nors akimirką pasistenkite įsivaizduoti, kaip man visa tai atrodo. Ateina žmogus kone naktį, reikalauja susitikti su man visiškai nepažįstamu vyru, kuris velniai žino, ko nori, dar reikalauja, kad sėsčiau į svetimą automobilį, ir net nesako, kur būsiu vežama... Gal jums galvoje negerai? Tai tikrų tikriausias pagrobimas!

Žmogelis susimąstė. Matyt, tikrai stengėsi į viską pažvelgti iš Sofijos pozicijų.

– Jei norite, kad pasimatytčiau su jūsų šeimnininku, pati atvažiuosiu rytoj ryte. Sakykite adresą. Kitaip nieko nebus.

Užspeistas į kampą nepažįstamasis nepatikliai padiktavo adresą su patikslinimais, nes paaiškėjo, kad paslaptینگasis ponas Markus gyvena užmiestyje ganėtinai nuošaliai.

Visą vakarą Sofija jautė nepasitenkinimą, kurį jos širdyje pasėjo nepažįstamasis. Svarstė, kaip galėtų mokytį žmogų, kuris ją taip stipriai nuteikė prieš save dar iki jų susitikimo... Matyt, kažkoks karminis ryšys išlindo kaip yla iš maišo, visai netikėtai, be perspėjimo ir pasiruošimo...

Kitą rytą, kaip ir buvo sutarta, Sofija susiruošė į svečius. GPS įranga vedė ją už miesto, teko pasukti į miško kelią, kuris, jos nuostabai, buvo kuo puikniausiai asfaltuotas. Pasiekusi didžiulius metalinius vartus pastebėjo filmavimo kamerą, sustojo spustelėti mygtuką, paaiškinti, kas ir ko atvyko.

„Nieko sau, – pagalvojo Sofija, – šitokią prabangą gali sau leisti tik... Į kieno nasrus aš lendu? Dieve, tikiuosi, viskas baigsis gerai. Ir šiandien...“

Mokytojos raudonas golfas atrodė kaip nepageidaujamas ir žeminantis spuošas prabangiame kieme, kurio viduryje stovėjo rūmai, apjuosti

tyliai ošiančio miško. Moteris sparčiai užbėgo laiptais prie durų, kurias pagarbiai pravėrė, matyt, kambarinė, nes buvo apsirengusi melsvu moterišku kostiumėliu su balta prijuoste ir medžiagine karūnėle ant galvos.

– Ponas Markus jūsų jau laukia. Prašau, eikite paskui mane, – ištarė ji dalykiškai ir palengva nužingsniavo gilyn į rūmus.

Sofija sekė iš paskos ir besizvalgydama aplink jautė, kaip jos susierzinimas stiprėja. „Ką aš čia veikiu, kai yra tokia daugybė žmonių, kuriems reikalinga tikra pagalba... Ponulis tobulybė įsigėidė asmeninių užsiėmimų!“

Ties paskutinėmis durimis kambarinė stabtelėjo, pravėrė jas ir ranka parodė, kad toliau Sofijai teks eiti vienai. Mokytoja žengė pirmyn. Tai buvo didžiulė stiklinė salė. Per visą ilgį driekėsi didžiulis baseinas, už langų matėsi miškas, na o kiti du trečdaliai patalpos buvo palikti sportuoti. Salės viduryje buvo patiesti du jogos kilimėliai. Šalia jų stovėjo vyras, kokių trisdešimties metų, balta laisva palaidine, šviesiomis lininėmis kelnėmis, basas. Sofija, kaip pripratusi, ryžtingai nužingsniavo pono link.

– Nesuprantu, pone Markau, kam jums joga, kai turite visa tai?

– Kam? – nustebo vyras taip netikėtai užsipultas.

Sofija sustojo gal per tris metrus nuo pašnekovo. Iš čia ji jau galėjo įvertinti jį: vyras ganėtinai aukštas, tvirtai sudėtas, nepaprastai sukaustytų judesių, matyt, dėl nuolatinių etiketo reikalavimų, plaukai specialiai apkirpti taip, kad atrodytų šiek tiek pasišiaušęs, siauros lūpos stipriai suspaustos, kakta nepaprastai aukšta ir plati, akys mėlynos ir skęstančios liūdesio bei rimtumo mimikoje, antakiai nusvirę žemyn. „Taip, vadinasi, turime reikalą su depresijos ir kompleksų kamuojamu, vienišu, bet viską sau galinčiu leisti žmogumi... Darbelio būtų daug. Bet neplanuoju čia daugiau grįžti“, – mąstė sau Sofija.

– Jogos man reikia sveikatai ir dvasingumui ugdyti, – lėtai ir raiškiai itin žemu balsu ištarė vyras.

Mokytoja šyptelėjo. Dar vienas lunatikas...

– Tai pagaliau supratote, kad yra dalykų, kurių už pinigus neįmanoma nusipirkti?

– Deja, taip. Girdėjau, kad esate geriausia jogos mokytoja visoje Rygoje, – labai ramiai kalbėjo pašnekovas.

Sofija suraukė antakius. Nejaugi jis neįsivaizdė?

– Taip kalba žmonės, o aš apie tai nemažiau... Deja, iš tiesų atvykau pasakyti, kad negaliu imtis jūsų mokyti...

– Kodėl gi? Aš sumokėsiu, kiek reikės.

– Matote, mano laikas tikrai labai brangus, kad eikvočiau jį vienam žmogui, kai tuo metu galėčiau padėti visai grupei...

– Aš kartoju, sumokėsiu, kiek tik reikės.

– Jūs teisus, – nusišypsojo Sofija. – Mano pasiteisinimas buvo tik mandagus bandymas atsisakyti pasiūlymo. Bet jeigu jūs toks atkaklus, tada paklausiu, iš ko užsidirbate pinigų? Tokio amžiaus gyvenate rūmuose, galite leisti sau viską? Kur toji aukso gysla?

Vyro veidas išliko ramus, nors antakiai šiek tiek kilstelėjo. Sofijai buvo sunku suprasti, ką jis šią akimirką galvoja.

– Deja, atsakyti į šį klausimą negaliu, – ramiai ištarė vėlgi širdį veriančiu baritonu.

– Ką gi. Buvo malonu susipažinti, pone Markau. Tikiuosi daugiau susitikti neteks...

Sofija jau grėžėsi durų link, bet Markus sustabdė:

– Sakykite savo kainą.

Mokytoja atsigręžė.

– Kalbame ne apie kainą, pone Markau, – nusišypsojo.

– Apie ką gi tada, panele Sofija?

– Apie moralę... Matote, jogą sudaro aštuonios pakopos, ir pirmosios dvi yra moralės kodeksas. Joga neįmanoma, jei moralės pamatai silpni...

– Šit kaip, – linktelėjo smakrą žemyn vyras. – Tad ką siūlote? Negi aš beviltiškas ir man neįmanoma padėti?

– Plaukiokite, pone Markau, štai kokį didelį baseiną turite. To jums pakaks sveikatai palaikyti.

– O dvasingumui?

Sofija net prunkštelėjo:

– Norite jį nusipirkti ar iš tikrųjų praktikuoti?

Markus nieko neatsakė. Jam buvo aišku, kad ši jauna mergina tyčiojasi. Kaip ir pratęs, jis pasidomėjo Sofijos praeitimi. Jam patiko žinoti viską apie žmones, kurie peržengia jo namų ar verslo slenkstį. Jis galėjo suprasti, kodėl Sofija tokia stačiokiška. Juk užaugo vaikų namuose. Jos mama buvo laimingai pabėgusi iš skurdžios Indijos, laimingai pastojusi nuo pirmo pasitaikiusio europiečio, kuris tuoj pasipustė padus, kai sužinojo, kad ji laukiasi. Deja, pačią pirmą žiemą, nepratusi prie europietiško šalčio, moteris susirgo ir mirė. Taigi Sofija nepatyrė šeimos šilumos, bet galbūt dėl to ji tapo tokia stipri ir nepalaužiama. Maksimalistė visur ir visada. Tik taip ji tapo jogos meistre. Skatinama didelio užsispyrimo ir noro puoselėti kultūrą, kurią gavo per kraują. Siuvėjos amato išmoko iš valstybės lėšų, o paskui jau pačiai teko įsitvirtinti. Gyveno bendrabutyje, mokėsi jogos, astrologijos, masažo technikų. Būdama vos 25 metų turi savo mokyklą, kuri laikosi ne dėl oficialių dokumentų, bet žmonių noro mokytis, gauti jos palaiminimą, pajusti prisilietimą, išgirsti jos mokymą. Markus pats peržiūrėjo visas jos paskaitas internete. Ir štai – Sofija jo namuose, tokia išdidi ir nepalankiama. Kaip tik jos paskaitos ir pažadino šio vyro širdyje norą ištrūkti iš materijos gniaužtų, dvasinio gyvenimo troškimą.

– Nieko neatsakote? – nekantravo Sofija. – Ar suvokiate, kad jei norite tikrai praktikuoti dvasingumą, teks labai brangiai sumokėti. Labai brangiai...

– Kiek? – paklausė jis.

– O kiek galite sau leisti? – nusišypsojo ji. – Jei kalbėtume apie tūkstančius eurų?

Dabar nežymiai šyptelėjo Markus. Buvo aišku, kad vyro tai neišgąsdino.

– O jei apie šimtus tūkstančių? – šelmiškai paklausė mokytoja.

– Nebesuprantu. Tai kaina už moralę ar dvasingumą? – dabar jau pasišaipė Markus.

– Dvasingumas be moralės neįmanomas, pone. Tai ar mokėtumėte šimtus tūkstančių?

– O čia už vieną pamoką ar visą mokymą?

Dabar Sofija nieko neatsakė. Jautė, kad Markus pradeda su ja žaisti. O šito negali būti, jeigu nori mokytis iš jos. Mokytojo autoritetas turi būti nepalenkiamas ir neginčijamas. Kitaip nieko nebus. Prisimerkusi Sofija žvelgė pašnekovui tiesiai į akis. Dabar ji jautė norą tikrai pamokyti šį žmogų. Leisti jam suprasti, kad dvasingumas, tikrasis dvasingumas, yra ne žaidimo objektas. Kad tai yra ta jėga, kuri besijuokiantį gali be galo lengvai sunaikinti, tiesiog užpūsti kaip žvakės liepsną.

– Sutarkime, kad jums tai atsieis šimtus tūkstančių. Tik noriu perspėti, kad jei sukirsime rankomis ir jūs nesumokėsite, žlugsite – žlugs visi jūsų darbai, santykiai ir pats gyvenimas.

Šią akimirką tokie Sofijos žodžiai Markui nuskambėjo kaip prakeikimas, nes juos tariant jos veidas pasidarė panašus į čigonės, bauginantis ir pranašiškas. Šie žodžiai atvėrė didžiulę skylę Marko krūtinėje ir jis tikrai suvokė, kad nesumokėta kaina atneš viską, ką ši moteris jam nulėmė.

Mokytoja pasirausė rankinėje ir ištiesė pašnekovui vizitinę kortelę.

– Štai. Čia yra vaikų namų adresas. Jei sutinkate su mano sąlygomis, šiandien aš jus mokysiu, o už pamoką sumokėsite tokią kainą: nuvyksite ten ir padarysite tuos vaikus laimingus. Kaip? Pats pasirinkite. Padovanokite jiems tai, kas jums pasirodys reikalingiausia. Ir primenu, jei nesumokėsite už pamoką...

– Aš sutinku, nebereikia daugiau man grasinti, – ramiai atsiliepė Markus.

– Tai ne grasinimas, tai perspėjimas. Ir kita pamoka įvyks tik tada, kai sumokėsite už pirmąją. Pabrėžiu, turite ten apsilankyti pats.

– Pasitikėkite manimi, panele Sofija, šiek tiek moralės turiu ir aš. Pažadus neabejotinai vykdau.

– Tai sukertam rankomis?

– Taip.

Sofija sukaupė visas savo jėgas, nes žinojo, kad ši akimirka lemia. Ji pakėlė kortelę aukštyn ir paleido ją kristi, tuo pat metu ištiesė dešinę Markui. Iš pradžių vyro akys sekė palengva krentančią kortelę, bet Sofijos ištiesta ranka nukreipė dėmesį kitur, jis ištiesė savo dešinę ir pajuto, kaip mergina sučiupo plaštaką ir ją suspaudė.

– Užsimerkite tuojau pat! – davė komandą Sofija.

Markus užmerkė akis ir pajuto, kaip per jo dešinę ranką į vidų ėmė plūsti šilta jėga. Jis klausėsi tylaus, lėto, hipnotizuojančio mokytojos balso:

– Tavo dešinio delno centre yra energinė akis. Atmerk ją. Pamatyk, kaip atsiveria mano delno akis ir į tavę ima plūsti ryški šviesa. Jauti, kaip dešiniu delnu srūva šiluma? Nesipriešink, leisk jai kilti per visą ranką iki pat peties. Tavo ranka transformuojasi į šviesą. Šviesa sklinda į kaklą, gali net jausti, kaip nežymiai smaigia plūstanti energija. Ji pasklinda po tavo veidą: lūpas, skruostus, nosį, per akis patenka į smegenis ir tavo valdymo pultas smegenyse transformuojasi į šviesą. Ar jauti zvimbimą ausyse, svaigimą?

– Man silpna, aš tuoj nugriūsiu... – tyliai pratarė Markus.

Visas jo kūnas virpėjo nuo netikėto energijos srauto.

– Gulkis ant grindų čia pat, tik neatsimerk, – įsakė mokytoja.

Markus išsitiesė ant kilimėlio, visą tą laiką Sofija nepaleido jo rankos, lyg delnai būtų suaugę. Ir Markus jautė, kaip per tą ranką energija nenustoja į jį tekėti.

– Giliai įkvėpk ir iškvėpk, – vėl tyliai šnibždėjo mokytoja. – Jauti, kaip pasidarė lengva. Tavo kūno vidinį juodą koridorių užplūsta šviesa. Šviesa, nešdama šilumą, iš dešinio peties pasklinda po visą krūtinę. Pilvą. Lytinius organus. Šlaunis ir sėdmenis. Blauzdas. Pėdas. Iš krūtinės šiluma nuteka į kairę ranką iki pat pirštų galiukų ir per juos išteka lauk. Per dešinę plaštaką nuolat teka srovė, kuri plauna tave, ji plūsta į tave, o perteklius išteka per padus, kairį delną ir viršugalvį.

Virš dešinio delno Sofija nupiešė simbolį, kad srovė nenutrūktų, tada paleido Marko plaštaką ir atsistojusi ėmė pėdomis palengva linguoti jo kūną į šonus – tai kojas, tai pilvą, tai krūtinę, tai rankas. Markus viduje jautėsi labai keistai. Tarsi panašus į rėtį, per kurią plūsta didžiulis energijos, šviesos ir šilumos srautas. Bet keisčiausia, kad jis aiškiai juto mokytojos delną savo dešinėje plaštakoje, bet tuo pat metu jautė, kaip ji vaikšto aplink ir švelniai baksnodama jį linguoja, vibruoja. Kaip tai įmanoma?

Pagaliau Sofija atsiklaupė prie Marko krūtinės. Dabar svarbiausias momentas. Jei pavyks... Ji norėjo, kad pavyktų sulaužyti šio žmogaus kiautą...

Ore ties vyro krūtinės centru ji nupiešė simbolį ir palengva nuėjo savo plaštaką. Iškvėpdama per delną pasiuntė srautą tiesiai į jo širdies čakrą. Markus pajuto stiprų vidinį sielos skausmą, jis negalėjo net kvėpuoti... Suspaudė lūpas dar kiekiau ir dar stipriau užsimerkė. Sofija stebėjo jo veido išraišką. Matė, kaip jam sunku, bet ji negalėjo pasiduoti. Ir staiga ledas įtrūko. Iš Marko akių ėmė tekėti ašaros. Jis jau nebegalėjo kontroliuoti savo kūno, nors protu ir suvokė, kad taip elgtis, ypač vyrui, nepritidera. Bet kažkoks tyrumo, gailesčio dėl viso padaryto blogio, atgailos jausmas taip stipriai spaudė krūtinę, kad palengva ašaros virto rauda, kuri jau veržėsi ir pro drėgnas lūpas.

Sofija patenkinta stebėjo, kaip nežinia kiek metų širdyje laikytas šaltis tirpsta, kaip pirmą kartą savo gyvenime žmogus išgyvena katarsį. Ji žinojo, kad tai gali užtrukti ilgai. Tačiau buvo pasirengusi likti čia

ties, kiek tik reikės. Jei jau šis žmogus sugebėjo prisiprašyti pagalbos, nors ji įnirtingai priešinosi, vadinasi, pats Dievas įsikišo. Sofija žinojo, kad kai baigsis ašaros, Markus nesąmoningai pasisuks ant šono ir užmigs kaip kūdikis. Miegos tiek, kiek reikia dvasiai sutvarkyti reikalus anapus. O paskui pabudęs jausis nuostabiai, pakylėtas, švytintis. Jis prisimins viską, kas buvo, kas vyko, ir visas atrodys dieviška, nes vadinis pojūtis bus kitoks, lyg naujai gimus.

Prieš išeidama giliai įmigusi ant grindų Marką Sofija apklojo šilto pledu, aplink primėtė kortelių su vaikų namų adresu. Uždarydama paskui save duris ji pastebėjo pro šalį einančią kambarinę.

– Atsiprašau, ponas Markus prašė netrukdyti, kol pats neišeis iš salės.

Kambarinė klusniai tūptelėjo ir palydėjo mokytoją laukan. Sofija stabtelėjo ant laiptų ir giliai įkvėpė mišku kvepiančio oro. „Puiku. Padariau, ką galėjau...“

Markus pabudo tik vakare. Gulėjo aukštiekninkas ir žvelgė į aukštas lubas, kuriose raibuliavo baseino vandens atspindys. Vyras nesitikėjo, kad pirmasis užsiėmimas bus toks rimtas. „Ši moteris tikrai stipri...“ Jis jautėsi nuostabiai, kaip dar niekada neteko. Atsisėdęs ant grindų, pamatė išmėtytas korteles kaip priminimą, kad teks sumokėti pažadėtą kainą.

Kitą dieną Markus nuvyko į nurodytus vaikų namus. Jis beveik neabejojo, kad tai tie patys namai, kuriuose užaugo pati Sofija. Sustojęs priešais šimtametį, kone griūvantį pastatą jis jautėsi lyg stovėtų prieš visą istoriją. Sofijos, tos nepaprastos moters, istoriją.

– Ko ponas ieško? – už nugaros išgirdo moters balsą.

Tai buvo įstaigos direktorė. Marko prašymu ji aprodė namus, kuriuose gyveno keturiasdešimt vaikų. Jam visai netikėtai suspaudė širdį, kai išvydo linoleumu išklotą nedidelį nykų kambarį, kuriame stovėjo tik devynios lovos, nieko daugiau.

– Čia vaikai gyvena, miega, – paaiškino direktorė.

– O kur tualetai?

– Taip, turime net du. Ryte, žinoma, tenka sudaryti grafiką, kas po ko šmurkštelės į jį, bet nieko... Sunkiau su dušu, nes turime tik vieną.

– Nejaugi jūsų niekas nefinansuoja? Valstybė?

– Taip taip, finansuoja. Vaikai gauna pavalgyti, gali mokytis, bet remontui ar renovacijai mes ir per šimtą metų nesutaupyti. Na nėra taip baisu... Juk vaikai čia ne amžinai, tik kol užauga. Paskui išeina ir randa savo laimę. Po tokio skurdo paprasta žmogiška laimė atrodo tikra Dievo palaima...

– Na, toks požiūris toli nenuves, – nusivylęs numykė Markus.

Tą akimirką ėmė plyštauti skambutis. Direktorė sutrikusi atsargiai ištarė:

– Baigėsi pamokos, tuoj vaikai grįš į savo kambarius. Matote, mes turime mergaičių, kurios buvo prievartaujamos... Jos bijo vyrų... Todėl privalome iš čia išeiti. Gal norite pratęsti pokalbį mano kabinete?

– Prievartaujamos? – nustebė Markus. – Kokie vaikai čia gyvena?

– Daugiausia iš asocialių šeimų. Likimo nuskriausti...

Markus negalėjo suprasti, kodėl jam taip negera. Gal dėl vakarykščio apsilalymo, kuris dabar sustiprina visus pojūčius. O gal dėl to, kad ta stiprioji Sofija augo štai taip... Kai tuo metu pats buvo visko pertekęs...

Direktorė nusivedė vyrą į savo kabinetą.

Sofija vėl įsisuko į savo darbus, nors vidiniu pojūčiu nuolat stebėjo naujo pažįstamojo pokyčius. Ji tiksliai nežinojo, ką veikia tas žmogus konkrečiu metu, bet puikiai jautė jo patirtis, išgyvenimus. Sofija žinojo, kad Markus sumokėjo už pirmąją pamoką, todėl bijojo, kad tuoj kas nors ateis dėl antrosios...

Taip ir įvyko. Gal po savaitės vėl tas pats žmogelis įsiliūkino į salę ir prisidėjo prie sportuojančiųjų. Po užsiėmimo nedrąsiai paklausė:

– Ar neišginsite manęs? Ponas Markus vėl prašo aplankyti jį rytoj...

PABAIGA

*Pabaiga neegzistuoja, kol yra amžinas žaidėjas. Dabar jis
esi tu. Tęsk šį žaidimą. Estafetę perimi būtent tu.*

LORETA STONKUTĖ

Loreta Stonkutė yra trijų ezoterinių romanų ir dviejų vadovėlių autorė. Giminytės ryšys ją sieja su Lietuvos išeivijos rašytoja Nele Mazalaite, aktyviai veikusia JAV. L. Stonkutės veiklą sunku įvardinti vienu žodžiu. Ji yra jogos mokytoja, astrologė, ajurvedinių bei reiki masažų atlikėja. Jai teko mokytis iš charizmatiško žydų kilmės mokytojo Levo Bechako, o kartu ir dirbti jo įsteigtoje Respublikinėje jogos mokykloje. Ji perėmė rusų kilmės mokytojo Igorio Vetrovo skelbtas žinias, kuriomis šiuo metu dalijasi su savo jogos bei astrologijos studentais. Indų kilmės guru Sohan Veer Singhas atskleidė mantrų bei ritualų paslaptis, kuriomis Loreta naudojasi vedamuose užsiėmimuose. Pirmąsias ezoterikos žinias bei darbo su energijomis pamokas ji gavo iš dr. Aletos Chomičenkienės. Vertingiausias iš mokytojų gautas žinias, kurios dar nebuvo užrašytos lietuviškai, L. Stonkutė atiduoda savo skaitytojams per vadovėlius. Grožiniai romanai kalba apie kiekvieno žmogaus unikalumą ir būtinybę kelti sąmonės lygį, vienytis bendrai veiklai vardan šviesos ir žmonijos dvasios evoliucijos.